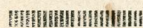

Ви кричите:
за нами бе столунний тупіт туно в тротуар,
туман підноситься червоний з поля.
Що ж вам на те:
це блеф, уява гра, привиддя є пуге,
це бакханалія розхристаних примар,
не так родилася правдива воля.

Поставлю одначе справу руба,
без алегорії, просто з мосту, без ослон:
коли стає кобила історії дуба,¹⁾
чи ви її хвостом?

Вбираєте ви порожнечу в милозвучних слів трико,
махаєте поемами довженними, годинними
і деклямуєте: кров, крові, кровю, в крові, крові.
Я інший покладу закон:
право до щастя людини,
право любови.

Б. І. Антонич.

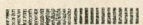

Різдво.

...чому є сніг такий м'який, срібlistий,
оксамітний та пушистий, наче теплий блам,
наче пуг, що по воді здається плисти,
вітер не сказав мені, й я не скажу теж вам.

...ця думка сам не знаю, звідкіля, пощо?
Давній сірий образ, почорніла листва.
Сніг мені нагадує далеке свято, що
має запах шоколяди та дитинства.

В тихий вечір на світанку хижого життя
написав тоді мій перший вірш — мій перший гріх.
Зорі — на тарілці хмар розсипана кутя,
місяць — на ялинці неба золотий горіх.

¹⁾ Вислів найбільшого поета червоної Росії Маяковського.